

පහන් වැට

**සෝමවීර සේනානායක
ගූරුන්ට ප්‍රණාමය**

සිහල සාහිත්‍ය කලාවට රස ගුලාවක් ඔබ එක්කලා
අම්ල සේවය නිහඬවම ඔබ තිරය පිටුපස නිම කලා
ලියල දුන් හැම නිමැවුමක් ඔබේ රසිකයින් කුල්මත් කලා
අපල කාලෙද සිහල ජාතියේ මේ ලෙසින් ඔහු වෙන් කලා

තැකුවේ නැහැ කිසි විටෙක ගරු සරු නිහතමානී හඳවතින්
සිතුවේ හැම විට ලොවට දෙන්නට නිමැවුමක් නව දැක්මකින්
පැතුවේ නැහැ සම්මාන තනතුරු තමා කළ මෙහෙවර තුළින්
දිනුවේ ඔබ පැසසුම් නොඅඩුවම නොනිමි රසිකයෝ වෙතින්

පළිඟු මැණිකේ නිම කළේ ඔහු ගැමි සුවඳ ආදරය රන් දා
ලයසෝරාවයල පුංචි තිරයේ රැවී දිදී ජය කෙහෙළි බැක් දා
අසල් වැසියෝ සමග දු දරුවෝ නැවැත හමුවිය හැකිද මන් දා
සිතේ පාඨක ඔබේ නම ඇත ලියා නොමැකෙන ලෙස සදා

**ජයසේන කොඩිතුවක්කු
මනෝ ලේක්ස්, වින්ඩම් වෙල්.**

දවසක හමුවෙමු

මා කොලොම්පුරයෙහි
සාප්පු යන අතරතුර
ඔබ පොළොන්නරුවේ හිඳ
ගොවිතැන් බත් කරනු ඇත.
අත් උරක්ටරයක් පදිමින්
දුකසේ කල් ගෙවනු ඇත.

පොහෝ දින පන්සල් යනවිට
ඔබ මීගමුවේ ඉඳන්
පල්ලියක දණ ගසනු ඇත.
නත්තලට ගවලෙන් තනනු ඇත.
නැතිනම් කුරානග කියනු ඇත.
එක්කෝ ශිව දෙවියන් පුදනු ඇත.

දියණිය මා විය ඔබේ ලොවේ

තෙරපාගෙන ආදරය දයාවේ
තෙරපා උලුඅනු කොණක මුවාවේ
දොරපාමුළ හිඳ හැඳි වෙලාවේ
නෙතු පාඩුවා කඳුවා ගුහාවේ

මව් පදවිය ඔබ ලැබුව වෙලාවේ
මා දියණිය විය ඔබේ ලොවේ
පිය සටහන් නොදුටුව නැත හෙවිවේ
දිය සායම් බොඳ ඇත ඉසව්වේ

බාල බොළඳ විය දුකට හැරෙව්වේ
කාල පරාසය පරමල් ගොමුවේ
ඔබේ දයාසිත වෙනතක හැමුවේ
හුරුවූ පර්දිද සසර බවේ

බේසි ද සිල්වා

පවුල් පන්සල් වී ඉතික්ඛිති
දරු මල්ලන් රකින විට
ඔබ ඉස්කෝල මහතෙකු වී
දරුවන්ට ශිල්ප සදනු ඇත.
එක්කරේ පාඩම්ද අසනු ඇත.
එක්කෝ වින්කල් බාස් කෙතෙක්ව හිඳිනු
ඇත.

ඔබට මා මා ඔබට හමුවීම
ඉරණමේ හැටියට යෙදෙනු ඇත
තව බොහෝ කලකට පසුව
අහඹුවෙන් ඇස ගැසෙනු ඇත
දීර්ඝය වෙහෙසය පිපාසිතය ජීවිතය
එතෙක් පසුබිමේ හිඳිනු මැන.

වර්ණ රසිකා ගුණවර්ධන

එදා දුටු
පිහි වැස්ස...සඳ වලිය
තරු පොකුරු....
අද දිනද
නොවෙනස්ය...

ඔබ....මා
මා.....ඔබ
අසල නොවුනද....

සිත් කුහර හිරිවැටුනු
නැසීගිය පෙම් කවක
මතක වස්තූහරණ....
ඔබ....මා
මා.....ඔබ

මතක

සිත් පියන්පත් ඇතුලු දොර සිඳ බිඳ
කිමිදුනා ළයේ එක් ඉමක
මිහිරි පෙම් කවක
මතක වස්තූහරණ හැඳ පැලඳ....

සුලන් රොද රොද ඇවිත්....
ඉඟිමැරෑ රහසක් අරන්....

පිහි වැස්සේ ඇවිද
සඳ දියේ වැහිර
කිටි කිටියේ පාවි පාවි...
හුරාවෙන් මත්කලා
ප්‍රේමයේ පිපාසිත තත්සර....

මිහිරක වෙණු වැයුම් කුමට
ඇගේ ළෑම මඩල මත...
මුව හිසරින් තෙත් කලා
හද ගැබේ ප්‍රේම සිත්තම....

රන් හුයෙන් පබඳු ගෙන
ගෙතු මිහිදුම් සඵව
සඳුන් සිසිලෙන් දොවා
සිත් වියමනේ පටල පටලා....

ආල වර්ණ පෙළහරේ අපි
රොමියෝ ජුලියට් ද පසුකොට
දෑන දෑහිලි බැඳුන්
ඇවිද ගිය අපුරුව....

මේසයේ අසිති වැසි වැටුනු
එක් කඩඉමක
හමා ආ වන්ඩ සුළඟින්
උනා ගිය පෙම් කවේ මතරම් සඵව....

පාඩුනා....හිහිසුණුව
හිස් අහස් කුස තුල....

පැටලුනු දෑහිලි
හිලිනුනු අත්ලට
වාන් ගිය කඳුලු ගලි
ඉකියක තැවර්....
වැතිරුනා...දෝරගලමින්....

ජනක කුමුකගේ

තිරිසන්

කපා හෙලිකර අපේ වනපෙන
නුබේ වර්ගෙට මැදුරු තනනට
අපේ නිපච්චි හසා දැමුවේ
කිම කියන් මිහිසුනි ඉතින්

මගේ වර්ගේ වකා දෙන්නා
නුබේ ගිහි බටයට නැසෙනකොට
දරු පැටවී ටික තුරුලු කරගෙන
කොහේ යන්හද මම ඉතින්

සෙවනදුන් ගත කොල නසනකොට
වතුරදුන් දිය කඩිති නැතිවිය
වැවේ තාවුල්ලේ දිය කෙලිය මගෙ
පොඩි වචුන් කොහෙදෝ ගිහින්

වසර දස දහසක දුරක සිට
නුබන් සමගම කල් ගෙවූ අප
කාසි කනවනු දුටුව දාසිට
වැනසුවේ ඇයිදෝ ඉතින්

නුබට මෙන් කිසිවක් කරන්නට
නොහැකි අසරණ මගේ වර්ගෙට
ගිහි පිබිනකොට අසයි මගෙ සිත
තිරිසනා කවුදෝ ඉතින්....?

අශාන් කුමාරගේ

කිරි මුට්ටිය හොරු ඇවිදින් අරන් ගියා.

හිඬහට කහට ලේ කිරි කර තම පුතට
විඳි දුක් ගැහැට රූසිරි නොබැලූ වතට
මව් සෙනෙහසේ අගයක් නොලැබුණි නුඹට
පින්මද දු පුතන් ලැබුනේ ඇයි කුමට.....

සව්බල ඇති දිනේ නුඹ ගජ ඇතින්තියා
වැහැරුණු කලට මැසිවිලි දොස් අසන්නියා
සරණක් නැතිව දවසක කල ලබන්නියා
අසරණ සරණ සෙවනට පිය නගන්නියා.....

ලොවට පෙනෙයි සැලකුම් හසින් දරා
කදමළ බැඳින් කිරි කොක්කුන් ගමන් ගියා
අවසන් සැඳෑයම කඳලැළි නෙතේ පුරා
කිරි මුට්ටිය හොරු ඇවිදින් අරන් ගියා.....

අතුල කල්දෙමුල්ල